

Pytania prejudycjalne

Czy w przypadku decyzji o ekstradycji osoby, która została skazana pod swoją nieobecność, z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu przeprowadzenia postępowania karnego przepisy dyrektywy 2016/343⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 i 9, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczalność ekstradycji – zwłaszcza w tak zwanym przypadku ucieczki – jest zależna od spełnienia przez państwo wnioskujące warunków określonych w tej dyrektywie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 lipca 2020 r. w sprawach połączonych T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, od T-458/19 do T-462/19, T-464/19, T-469/19 i T-477/19, Tognoli i in. / Parlament, wniesione w dniu 12 września 2020 r. przez Carla Tognolego i in.

(Sprawa C-431/20 P)

(2020/C 390/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo Tognoli, Emma Allione, Luigi Alberto Colajanni, Claudio Martelli, Luciana Sbarbati, Carla Dimatore jako spadkobierczynie Maria Riga, Roberto Speciale, Loris Torbesi jako spadkobierca Eugenia Melandriego, Luciano Pettinari, Pietro Di Prima, Carla Barbarella, Carlo Alberto Graziani, Giorgio Rossetti, Giacomo Porrizzini, Guido Podestà, Roberto Barzanti, Rita Medici, Aldo Arroni, Franco Malerba, Roberto Mezzaroma (przedstawiciele: M. Merola i L. Florio, avvocati)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi do rozpoznania;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania odwoławczego oraz orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem zapadnie w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie żądają uchylenia, zgodnie z art. 256 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, postanowienia Sądu Unii Europejskiej (ósma izba) wydanego w dniu 3 lipca 2020 r. w sprawach połączonych T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, od T-458/19 do T-462/19, T-464/19, T-469/19 i T-477/19, w którym ich skargi zostały uznane za oczywiście niedopuszczalne.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie prawa poprzez uznanie zaskarżonego aktu za akt niewywierający skutków prawnych w rozumieniu art. 263 TFUE. Naruszenie wynika z braku podstawy prawnej, aby uznać dla uznania aktu za tymczasowy i z braku uznania jego skutków prawnych w odniesieniu do adresatów. Zaskarżony akt bezpośrednio wywarł bowiem skutki prawne w odniesieniu do wnoszących odwołanie, pozbawiając ich istotnej części przysługujących im uprawnień emerytalnych.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie prawa dotyczące wykładni i zastosowania art. 86 Regulaminu postępowania przed Sądem, które są niezgodne z jego celem i skutecznością. Uregulowanie to ma w istocie na celu uniknięcie powielania skarg. Ponadto Sąd, uznając bądź skargę, bądź pismo dostosowujące skargę za niedopuszczalne, powtórnie narusza prawo, przez co paradoksalnie pozbawia wnoszących odwołanie ochrony prawnej.

W ramach zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie podnoszą dwa uchybienia proceduralne, które powinny spowodować uchylenie postanowienia: naruszenie zasady kontrydiktoryjności i naruszenie prawa przy zastosowaniu art 126 Regulaminu postępowania przed Sądem.

Po pierwsze, wnoszący odwołanie nie mieli możliwości ustosunkowania się do zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Parlament Europejski w odniesieniu do pisma dostosowującego skargę. Ponadto postępowanie Sądu jest tym gorsze, że orzekł oni, iż nie jest potrzebna druga wymiana pism procesowych i nawet nie zarządził rozprawy, pozbawiając wnoszących odwołanie możliwości przedstawienia ich stanowiska w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności dotyczącego pisma dostosowującego skargę, mimo że złożyli oni formalny wniosek w tym względzie.

Ponadto decyzje proceduralne Sądu wskazują, że niedopuszczalność skargi nie była natychmiast jasna i niewątpliwa, a więc oczywista w rozumieniu art. 126 Regulaminu postępowania przed Sądem. Przesłanki wymagane do zastosowania tego uregulowania nie były zatem spełnione.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien
(Austria) w dniu 14 września 2020 r. – ZK**

(Sprawa C-432/20)

(2020/C 390/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZK

Druga strona postępowania: Landeshauptmann von Wien

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2003/109/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że każdy fizyczny, choćby krótki, pobyt obywatela państwa trzeciego będącego rezydentem długoterminowym na terytorium Wspólnoty w trakcie okresu dwunastu kolejnych miesięcy wyklucza utratę statusu obywatela państwa trzeciego będącego rezydentem długoterminowym na podstawie tego przepisu?
- 2) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Jakie wymogi jakościowe lub ilościowe muszą spełniać pobyty na terytorium Wspólnoty przez okres dwunastu kolejnych miesięcy, aby wykluczyć utratę statusu obywatela państwa trzeciego będącego rezydentem długoterminowym? Czy pobyty na terytorium Wspólnoty przez okres dwunastu kolejnych miesięcy wykluczają utratę statusu obywatela państwa trzeciego będącego rezydentem długoterminowym tylko wtedy, gdy zainteresowani obywatele państw trzecich mieli w tym okresie swoje zwykłe miejsce zamieszkania lub centrum interesów życiowych na terytorium Wspólnoty?
- 3) Czy są zgodne z art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2003/109/WE przepisy prawne państw członkowskich przewidujące utratę statusu obywatela państwa trzeciego będącego rezydentem długoterminowym, w razie gdy taki obywatel państwa trzeciego wprawdzie przebywał na terytorium Wspólnoty przez okres dwunastu kolejnych miesięcy, ale nie miał tam ani zwykłego miejsca zamieszkania, ani centrum interesów życiowych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44).